

MICHAL GULYÁŠ

Dnes bych chtěl bych oslavit navýšení věku pro odchod do důchodu, který se stále více stává legendou z dob, kdy lidé měli právo odpočívat ještě za živa.

Hrdě a vzpřímeně hledíme vstříc budoucnosti s téměř doživotní pracovní povinností, placené ovšem odměnou v českých poměrech. Nevadí! My umíme zatnout zubní protézy a sešikovat se proti dezinformacím, které zpochybňují možnosti lidského těla a mysli, být výkonným až do sto dvacátého roku života. Jednotně a svobodně sdílíme názor, že ekonomika a její světoví vůdci nás potřebují, neboť politici sedící na svých místech půl století, i déle, jsou nám příkladem sveřepé vytrvalosti! Jak se oni obětují veřejnému dobru, tak se obětujme my jejich evropským hodnotám a vizím o zdravé a produktivní společnosti, která nám všem zajistí, co si zasloužíme.

Proto demokraticky volíme nejdemokratičtější demokraty v nejdemokratičtější demokracii, jaká nemá v historii lidstva obdoby, pod dohledem demokratických sil, a to s heslem: „Urna je náš osud!“ „Sláva urně“!

Každé narozeniny jsou oslavou, která uzavírá uplynulý pracovní rok s nižší číslovkou našeho produktivního věku, a otevírá rok nový, který umožňuje zúčastnit se občanské pracovní soutěže „Kdo vydrží nejdéle“. Jako patriot Evropské unie se dmů pýchou, pokud mi to zesláblé plíce a vysoký tlak dovolí, že jsem se dožil toho, že opět po tolika letech mohu opěvovat budovatelské úsilí strany a vlády, dnes tedy pětistrany a vlády.

Ano, jsem opravdu pyšný, že jsem se například dožil pohledu na osmdesátileté hasiče pohodlně usazené v elektrických invalidních vozíčkách, svírající své stříkačky neohroženě při likvidaci požáru budovy, která už dva dny před jejich příjezdem lehla popelem.

Dojala mě nedávno scéna, kdy jsem zažil policisty-seniory v akci při nočním nepokoji páchaném bandou desetiletých delikventů pod vlivem žvýkacího tabáku. Policisté svižně přijeli v autonomně řízeném invalidním vozítku s nápisem: „Pomáhat a chránit“. Když jeden z nich za pomoci francouzských holí vystoupil a pokusil se zneškodnit členy sídlištního gangu, tak mu druhý policista odhodlaně, se zamlženou maskou od kyslíkového přístroje, kryl přihrbená záda.

Bohužel, mladí, agresivní výrostci neměli ani trochu vrozené úcty, slušnosti a vychování k uniformovaným seniorům, a tak osmdesátiletí policisté nemohli svůj zákrok dokončit úspěšně. Nezletilí gangsteři jim odcizili nejen vozítko, francouzské berle a kyslíkový přístroj, ale také vyznamenání od ministra vnitra s nápisem: „Stáří je zásluha, odměna za dobře vykonanou práci a správné ideologické postoje“. Čest jejich hrdinné památce po tom,

kdy je s infarktem a mrtvicí odvezla sanitka, kterou řídil sedmdesátiletý švihák s tupé na plešce, a velela ji mladá, možná ještě nezkušená šedesátiletá lékařka.

Naopak parta brusiče a obráběče Josefa Karhana v jedné nemocnici na kraji města dokázala, že i na jednotce intenzivní péče, u montážního stroje nainstalovaného k nemocničnímu lůžku, lze montovat součástky do tanků, děl, dronů a také hraček pro třicetileté děti.

Ani rekordy stoletých pilotů nejsou výjimkou, kdy tito seniorští hrdinové v limbu sice někdy přistávají podobně, jako kdysi němečtí stíhači za druhé světové války po zásahu spitfiru nad průlivem La Manche – ale zato jsou na to hrdí a vděční vládě, že jim to umožnila.

Taky sedmdesátileté a osmdesátileté letušky se stále udržují ve svěžím, přitažlivém duchu při počínajícím Alzheimeru a ladně přemáhají turbulence ve ztuhlé poloze zaklíněné o chodítko.

Ovšem, úplně nejvíc se vám chce roztančit celý svět, když vám v restauraci nalévá čaj z konvice pětaosmdesátiletý číšník v rytmu Parkinsonovy choroby.

Už před mnoha desetiletími nám bylo řečeno, že nás jednou nahradí roboti, abychom si mohli užívat spokojeného života. Nenahradí nás – už to vím – jejich součástky jsou dražší než naše životy, alespoň do té doby, co budeme na živu. A my – slibujeme na svou čest – budeme držet při životě pracovní aktivitu tak dlouho, abychom si mohli užívat těch povinností co nejdéle. S fialovou euroradostí navždy – a nikdy jinak!

Zalévá mě štěstí, že jestliže kdysi existovala Husákova generace mladých, pak k ní nyní přibyla také generace Fialových důchodců. To jsou ti, co už definitivně znehybněli. A při posledním rozloučení s nimi zní verše z náhrobku básníka amatéra, horníka nešťastně zesnulého v závalu ve sto pěti letech:

„Fialo a Jurečko,
patří vám mé srdéčko!
Dřel jsem jako pitomec,
bych měl prdlajs – nakonec!“

Ve vší úctě se s vámi, milí posluchači Rádia Universum, loučí
pozdolna fialovější Michal Gulyáš!

| MICHAL GULYÁŠ

■ ■ ■ ■ ■ (14 votes, average: 4,71 out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

